

kate
weston

GEDOEF!

Bekentenissen van een
verwarde femin^{ist}

Kate Weston

GEDOEF!

Bekentenissen van een
verwarde feminist

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Ik, Kat Evans, ga dit semester moediger en sterker zijn. Want:

1. Ik ga niet viraal door mezelf op de een of andere manier gruwelijk voor schut te zetten.
2. Ik ga mijn beste Parijse leven leven op schoolreis en ik ga Sexbastien – sorry, Sébastien vragen of hij mee wil als mijn date naar het Sweet Sixteen-feestje van Trudy de Trut.
3. Ik ga er zijn voor Millie en Sam als die ergens mee zitten, net zoals ze er ook altijd voor mij zijn.
4. Ik ga de Feministenvereniging oprichten en ik doe dat kalm en vol zelfvertrouwen en dan ga ik seksisme en ongelijkheid bij ons op school op de agenda zetten (vooral dat van meneer Clarke, AKA de Stinkzak) omdat iedereen **BETER ZIJN BEST MOET DOEN!** Het is tijd om een punt te maken.

Previously...

...in de shitshow die officieel bekendstaat als mijn 'leven':

1. Mijn twee BFF's Sam en Millie en ik zijn feministen geworden (een feminist zijn wil zeggen dat je gelooft in gelijkheid voor IEDEREEN en ook in het VERPULVEREN VAN HET PATRIARCHAAT), en met een onbaatzuchtig en moedig activisme (denk: suffragettes met Snapchat) hebben we geprobeerd de hele school hierover voor te lichten. Helaas ging dit niet altijd supergoed.

2. Onze eerste activistische daad werd wreed onderbroken door meneer Clarke (rector/het vleesgeworden patriarchaat) die ons halverwege tegenhield terwijl we #TimesUp op het schoolplein aan het schrijven waren met rode verf (als symbool voor menstruatiebloed), waardoor we per ongeluk de schoolgriezel #Tim onsterfelijk hebben gemaakt.

3. Toen Sam en Millie ieder een vriendje kregen, besloot ik dus op een misschien niet geheel feministische manier dat het tijd was werk te maken van mijn crush op Sexy Josh – ASOS-model, seksgod en feministische bondgenoot (tenminste, dat dacht ik dus...). En hoewel mijn pogingen om hem te verleiden een béétje faalden, bewees hij dat het hem niet stoorde dat ik een menstruatiecup voor zijn voeten gooide (je had erbij moeten zijn) toen hij me uit vroeg en me een zoen op mijn hoofd gaf.

4. MAAR TOEN: bleek Josh niet Sexy maar Shitty te zijn en ik voelde me totaal vernederd toen ik erachter kwam dat hij me alleen maar gebruikte om mijn aartsvijand Trudy de Trut ja-

loers te maken en toen kregen zij iets. (En ja, ik weet dat het niet feministisch is om neer te kijken op een andere vrouw, maar geloof me, Trudy is geen lid van de Sisterhood. Ze noemt haar crew The Bitches. Wat NIET COOL IS EN OOK HELEMAAL NIET FEMINISTISCH.

5. Ik ben altijd al een piekeraar geweest en soms loopt dat een beetje uit de hand. Na de afwijzing van Sexy/Shitty Josh was ik echt heel depri. Alle anderen leken al helemaal volwassen, grote mensen met vriendjes en sekslevens, en ik was nog maar een kind, met de onderbroeken die mijn moeder voor me koopt en huilbuien om een eikel van een jongen. Niet goed genoeg, niet feministisch genoeg, gewoon niet genóég, punt.

6. Het begon nog vervelender te worden in mijn hoofd en ik kreeg de diagnose 'depressief en overspannen'. Ik dacht dat mijn leven voorbij was, maar het blijkt dus dat heel veel mensen dat ook hebben, zelfs beroemdheden als Emma Stone en Jennifer Lawrence, waardoor ik me eerlijk gezegd weer heel wat beter ging voelen. Ik ging ook één keer in de week naar een therapeut; Sarah heet ze. Ik zie haar nog steeds, en ook al duurt het echt heel lang allemaal, toch heb ik het gevoel dat ik echt iets aan haar heb.

7. Toen ik na mijn crisis weer terugging naar school en ik me sterker voelde – met veel hulp van mijn vrienden en familie – ben ik begonnen met 'Feminisme op Vrijdag', een wekelijkse bijdrage aan onze schoolblog, over feminisme en de eerste stap naar mijn toekomstige carrière als ongelooflijk goeie feministisch journalist en schrijver!

8. Ondertussen bleek Shitty Josh nog veel erger te zijn dan we dachten, want we kwamen erachter dat hij niet alleen Trudy bedroog, maar dat hij ook nog dickpics stuurde naar Jan en alleman (of nou ja: aan Jannette en allevrouw).

9. Zoals het goede feministen betaamt, gingen we als één vrouw achter Trudy de Trut staan om haar van Shitty Josh af te helpen en zorgden we ervoor dat iedereen wist wat hij had misdaan. Iets wat zij ongetwijfeld helemaal vergeten is als we straks weer naar school moeten en zij en The Bitches ons leven weer tot een hel maken. Soms is feminist zijn een ondankbare taak.

10. In een laatste uitbarsting van activisme lanceerden we de Feministische Liga tijdens het schooltoneelstuk door het tampons te laten regenen! (Ook hier had je bij moeten zijn, denk ik, maar het was echt fe-no-me-naal.) En nu zijn we klaar voor onze eerste bijeenkomst op de eerste schooldag, MORGEN!

Maandag 6 januari

Kat Evans klaar voor haar feministische plicht!

Daar gaan we dan! Het begin van een nieuw jaar, een nieuw semester, en DIT semester ga ik mezelf ABSOLUUT NIET voor schut zetten.

Ik ga ook proberen zo positief en vrolijk mogelijk te blijven over alles, want ik heb gelezen dat dat blijkbaar licht en vreugde in mijn leven gaat brengen.

Maar dat gezegd hebbende... HOEZO moeten we weer naar school? HOEZO? Het is koud, donker en akelig. Gruwelijk. DIT IS TOCH ONMENSELIJK?

Vulva Vulva Vulva
Sam, Millie, U

Ik: Wisten jullie dat er in de Griekse mythologie een oudere vrouw was die Baubo heette en die de mensen opvrolijkte door haar rok op te tillen en haar vulva te flashen? Xxx

Sam: O god, Millie, we zijn nog niet eens op school en ze is al begonnen xxx

Millie: Nee, Kat. Het is te vroeg voor vulva's, het is nog niet eens 7 uur xxx

Ik: Dus jullie willen niet dat ik mijn vulva laat zien als jullie verdrietig zijn, omdat we vandaag weer naar school moeten? Xxx

Sam: NEE.

Millie: NEE.

Zo ondankbaar.

8.45 uur

Van buiten naar binnen kijkend

Starend in de kille, harde, grauwe afgrond van het schoolplein en daarachter onze gevangenis AKA school.

Sam, Millie en ik staan aan de rand van de afgrond voordat we straks opnieuw de school, ofwel de Hel, Hades, het Meer des Vuurs binnengaan.

Dikke zwarte jassen bedekken onze auberginekleurige uniformen, zwarte zonnebrillen beschermen onze ogen tegen de felle winterse schittering (of het gebrek daaraan; eerlijk gezegd dragen we die brillen alleen maar om de wereld in een soort vaag waas te kunnen bekijken), en zwarte vingerloze handschoenen die voorkomen dat... Ze voorkomen eigenlijk niks, en al helemaal niet dat onze vingertoppen bevriezen, maar ze zien er WEL vrij kunstzinnig en gekweld uit en dat is precies hoe we ons vandaag voelen.

Alle vreugde is van onze koude, rode gezichten verdwenen als we voor de poort één enkel bekertje bittere zwarte koffie met z'n drieën delen. We weten alle drie dat het gedaan is met alle vrijheid en lol zodra we daar doorheen lopen.

Sommige mensen vinden dat onze rouw aan het eind van de kerstvakantie misschien overdreven dramatisch is. Die mensen hebben het mis, zijn vaak rond de vijfenveertig jaar oud en

zijn precies degenen die er verantwoordelijk voor zijn dat we vanochtend allemaal weer hierheen werden verscheept.

Gisteren om deze tijd lag ik nog heerlijk in bed met een burrito, mijn hond Bea en een exemplaar van *De tweede sekse*: een MONSTER van een feministisch boek dat ik tijdens de vakantie meer dan eens op mijn gezicht heb laten vallen omdat ik in slaap was gevallen, wat me bijna een paar blauwe ogen en een gebroken neus had opgeleverd. (Nu ik het er toch over heb: mijn neus voelt wel een beetje platter dan eerst.) Ik zweer het, de gevaren waar ik me aan blootstel omwille van het feminisme zijn misschien niet ter vergelijken met wat Pussy Riot allemaal doormaakte, maar het komt in de buurt.

Ik neem een slok zwarte koffie en geef het bekertje door, en zet me schrap om straks mijn beste beentje voor te zetten. Wat trouwens een belachelijk gezegde is, want NIEMAND heeft een best beentje. Alle beentjes zijn even best. Alleen voeten, die zijn walgelijk. De hoeven van Satan.

Ik heb het vanochtend veel over de hel en alles, ik weet het, maar Kerstmis is voorbij, en na alle slingers en kerstmutsen komen eeuwige verdoemenis, hellevuur en school.

‘Oké dan,’ zegt Sam, en ze schudt met de lege beker.

‘Oké dan,’ zegt Millie.

‘Nope,’ zeg ik.

We sjokken het plein op, en ik voel me als een pasgeboren en argeloos lam dat zijn eerste wankelende stappen zet in een nieuwe wereld. Whatever; denk positief! Ik kan dit!

Vandaag beginnen we ook met de Feministische Liga, het bakken van licht op deze duistere dag! Het wordt de grootste prestatie van mijn leven tot nu toe, en ik heb er echt zin in. Ik heb alles op een rijtje, dit semester. Ik ga bewijzen wat een sterke, intelligente, patriarchaat-verpulverende feminis-

WAT. DE. FUCK?

Alsof ze bij het hek op de loer heeft gelegen, komt Trudy de Trut zomaar ineens tevoorschijn en zwaait naar ons met de GROOTSTE HANDTAS DIE IK OOIT HEB GEZIEN zodra we een voet op schoolgrond hebben gezet. Ze geeft me een lel in mijn gezicht met dat massavernietigingsding, en ik val om. Met z'n drieën gaan we om als dominostenen. Ik word een tekenfilmfiguur als ik tegen Millie aan knal en klamp me als een gek aan haar vast op zoek naar stabiliteit. Millie valt op haar beurt tegen Sam aan, totdat we alle drie op de koude harde grond terechtkomen, in een kluwen van ledematen en gène.

Ik voel me als een overreden konijn. Met dat vertrouwde gevoel van grind in mijn gezicht en schaamte in mijn ziel ben ik meteen terug op aarde gebracht, en het is geen verrassing als ik opkijk en Trudy en de enorme, zwarte Chanel-tas zie die als een chique sloopkogel boven ons opdoemt.

'Oeps!' zegt ze, terwijl ze zogenaamd geschrokken haar hand voor haar mond slaat. 'Ongelukje.'

Als mijn absolute tegenstandster, de allervreselijkste persoon hier op school en leider van haar groepje, The Bitches, doet Trudy nooit iets per ongeluk. Het zal me niet verbazen als ze sinds oud en nieuw die taszwaai heeft zitten oefenen om maximale verwoesting te kunnen aanrichten.

Trudy staat zelfvoldaan omlaag te glimmen, met 's werelds meest modieuze wapen aan haar arm en The Bitches als altijd als beschermende barrière om haar heen.

Er zijn in totaal vijf Bitches:

Trudy: *Opperbitch. Altijd op zoek naar nieuwe en originele manieren om mijn leven te verzieken.*

Amelie: *Vice-Opperbitch/Waarnemend Opperbitch/Plaatsvervangend Opperbitch.*

Tiffany: Vice-Vice-Opperbitch. Wil nog steeds heel graag Vice-Opperbitch worden.

Nia: Vice-Vice-Vice-Opperbitch. Meestal te vinden in de schaduw van Amelie en Tiffany en uiteraard in die van Trudy.

Tia: Gewoon blij dat ze er ook bij hoort.

Trudy is de enige die ik ken die het woord 'feminist' uitspreekt alsof het net zoets is als 'syfilis'. Het is al sinds de kleuterschool haar missie om mijn leven te verzieken. Ze is sinds die tijd mijn vijand, omdat ik haar niet mijn favoriete knuffelkoningin gunde toen ze dat van me probeerde te jatten. Ze regeert door angst te zaaien.

'Nu al tegen de vlakke, dus. Nieuw jaar, dezelfde losers,' zegt ze op een grappig toontje, waarbij ze over haar enorme designerzonnebril tuurt.

Ik wil wraak nemen en iets grappigs, snedigs en superieurs zeggen, maar ik kan niks bedenken. Waarom gebeurt dit nou altijd? Straks zit ik op de plee en bedenk ik natuurlijk een fantastisch weerwoord, maar dan is de pleerol mijn enige publiek, en de pleerol waardeert niet hoe slim en grappig ik ben.

'Weet Chanel dat je hun tassen gebruikt voor zinloos geweld?' vraagt Sam.

'Waarschijnlijk niet, want dat ding is OVERDUIDELIJK nep,' antwoordt Millie. Ze veegt haar knieën af en steekt me een hand toe terwijl ze opstaat.

'Je weet toch wel dat Chanel maar één n heeft. Er staat Chanel,' zeg ik, en ik ben trots op mezelf dat ik eindelijk iets grappigs heb gezegd op het moment dat het ertoe doet.

'Kerstcadeautje? Handig voor al die make-up die op moet,' zegt Millie, terwijl ze grind uit haar jas schudt.

Normaal zijn we niet zo vals, maar dit mens zit ons al sinds haar vierde dwars. En blijkbaar lijdt ze inderdaad aan selectief geheugenverlies en is ze helemaal vergeten dat we haar vorig jaar van Shitty Josh hebben gered.

‘Alsof jullie echt van nep kunnen onderscheiden,’ zegt ze, en ze veegt haar haren naar achteren. ‘Maar goed, fijn dat jullie er weer zijn, LOSERS. Kom mee, Bitches.’

En daarmee lopen Trudy en haar crew hooghartig richting school.

Zo is het dus allemaal weer begonnen. We sjokken naar het mentorlokaal en kloppen ondertussen het vuil van elkaars kleren.

Mijn kracht en positiviteit blijven achter op het asfalt.

8.50 uur

Matt: Auw! Zag vanuit de aula hoe Trudy jullie te grazen nam. Welkom terug in de hel! xxx

Matt: Die tas is dus een nepperd. Als het echt Chanel is, eet ik mijn eigen teennagels op.

Matt is mijn andere BFF, hij zit in het jaar boven ons en is oneindig veel cooler dan ik. Hij is met zijn moeder Sandra naast ons komen wonen toen zijn vader ervandoor ging met zijn secretaresse. Zijn moeder heeft het een poosje zwaar gehad – toen had ze alle muren in hun huis rood geverfd; het was best een statement, maar hij zei dat het nogal baarmoederachtig aanvoelde – en in die tijd was Matt vaak bij ons thuis. Sindsdien zijn we heel close. Ik was degene bij wie Matt als eerste uit de kast kwam, en hij was de eerste van mijn vrienden met wie ik het heb gehad over mijn diagnose, afgelopen semester.

Om eerlijk te zijn ben ik behoorlijk pissig dat hij me niet heeft gered van die verdomde tas, na alles wat we hebben meegemaakt.

9.00 uur

In het mentorlokaal

De vertrouwde geur van maffe gymschoenen die in lockers hebben liggen meuren komt me tegemoet als we het mentorlokaal in komen, en iedereen blijkt er nog precies zoals eerst uit te zien, precies dezelfde dingen te doen en waarschijnlijk precies dezelfde gesprekken te voeren. Happy New Groundhog Day.

Comedy Krish (de schoolclown) en Polly (die GEWELDIGE feestjes geeft) proberen iets te negeren wat die griezel van een Tim Matthews – die dus per ongeluk beroemd werd door het legendarische #Tim – tegen hen zegt. Hem kennende zal het wel weer een ingewikkelde leugen zijn over hoeveel meisjes hij met Kerstmis heeft gehad, terwijl we allemaal weten dat het er precies nul waren.

Trudy was eerder binnen dan wij, waarschijnlijk op wolven van zelfingenomen blijdschap na de tik die ze net op het plein heeft uitgedeeld, en zit op het bureau van Tia en Nia, met haar griezelige wapen stevig tegen zich aan gedrukt. Amelie en Tiffany fladderen achter haar rond, hoewel die drie niet eens in deze mentorklas zitten.

Sam en Millie gaan aan hun tafeltje naast dat van mij zitten en we doen ons best om de blik van #Tim te ontwijken, die ons aanstaart terwijl hij luidruchtig in zijn tas graait. Ik wil officieel níets te maken hebben met wat daar allemaal gebeurt.

‘Ik mis Trinidad zó ontzettend erg,’ zegt Sam, en ze wikkelt

langzaam haar gigantische, dikke sjaal af.

‘Dat geloof ik graag. Het is hier zo belachelijk koud,’ zegt Millie handenvrijvend.

Sam is twee dagen geleden teruggekomen uit Trinidad, waar ze elk jaar op familiebezoek gaat. Haar ouders zijn allebei opgegroeid in Trinidad en zijn daar ook verliefd geworden, maar ze zijn naar Engeland verhuisd voordat ze Sam kregen. Ik heb nooit gesnapt waarom je zou weggaan uit Trinidad om hier te komen wonen.

‘Oma had Dave praktisch uitgenodigd om bij ons te komen logeren, volgend jaar met kerst. Zo gênant. We zaten te facetimen, kwam zij ineens binnen en ging ze zeggen hoe knap hij is. IK WILDE ECHT DOOD.’

‘Over gênant gesproken,’ zegt Millie, ‘heb je Issy en Freddie samen gezien de laatste tijd, Kat?’

Freddie is mijn walgelijke broertje en zit in het jaar onder ons, en hij heeft op de een of andere BIZARRE manier een relatie met Millies engelachtige en beeldschone kleine zusje. Wat extra zout is in de wonde van mijn status als ouwe vrijster.

‘Ik probeer er niet op te letten,’ zeg ik.

‘Ze zijn gewoon zo goor. Ze zitten echt de hele tijd aan elkaar.’

‘Teew. Ik kan nog steeds niet geloven dat dat kleine kind een vriendin heeft. Wisten jullie dat mama en ik hem en papa hebben betrappt toen ze onze menstruatiecups als oortrompetten gebruikten, met Kerstmis?’

‘O mijn god!’ Sam gruwelt met me mee. ‘Ik mag hopen dat jullie die nu niet meer gebruiken.’

‘Maak je geen zorgen, we hebben nieuwe. We hadden geen zin in oorsmeer in onze vagina’s. Je had Freddie’s gezicht moeten zien toen hij zich realiseerde waar die dingen eigenlijk voor bedoeld waren. Hij heeft daarna zo lang onder de douche ge-

staan dat ik dacht dat hij er als een halve zeehond onder vandaan zou komen.'

'Mijn vader is gek op hem,' zegt Millie. 'Vooral sinds Freddie hem die oude telefoon heeft gegeven toen mijn moeder die uit woede als vulling voor de kerstkalkoen had gebruikt.'

Ik voel me schuldig omdat ik keihard moest lachen toen Millie op eerste kerstdag belde dat haar moeder de telefoon van haar vader in de kont van de kalkoen had gestopt tijdens een ruzie. Het was zo erg dat ik moest doen alsof ik me in een kerstkransje verslikte.

'Eerlijk gezegd weet ik nog steeds niet eens waar ze ruzie over hadden. Stelletje kleuters.'

Zelf snap ik wel waarom je een telefoon in een kalkoen zou willen stoppen. Toen Freddie en ik nog peuters waren, stopten we elkaars speelgoed in de plee. Ik ben er nog steeds van overtuigd dat als Barbie een wat realistischer figuur zou hebben, ze nooit die bocht in de afvoer had kunnen maken.

'Ik hoop dat ze snel weer normaal doen. Het begint een beetje naar te worden,' zegt Millie.

'Wil je dat ik je opvrolijk door je mijn -'

'NEE!' roepen Sam en Millie tegelijk.

'Maar wat dacht je van wat foto's van een topless Harry Styles met een puppy?' zegt Sam, terwijl ze haar telefoon omhooghoudt.

Millie knikt enthousiast, dus ik besluit dat dit niet het juiste moment is om erop te wijzen dat dat objectificeren is en dat je dat niet doet als goeie feminist, en we buigen ons gezellig over Sams telefoon.

9.05 uur

Blijkbaar gingen we zo op in die topless Harry Styles dat we

hem niet zagen aankomen, maar ineens drijft er een sinistere stank voorbij die doet denken aan de overgebleven kerst-kaasplank bij mijn oma thuis en die onze kijklust bederft. Ik kijk op van Harry Styles en zie #Tim zo dichtbij staan dat hij mijn oogbal zou kunnen likken. Hij heeft een mysterieus doosje in zijn zweterige handjes. Ik krijg er een ongemakkelijk gevoel van, diep in mijn baarmoeder.

‘KAT!’ zegt hij zo hard dat iedereen in het lokaal onze kant op kijkt en me aanstaart met een mengeling van medelijden en nieuwsgierigheid. ‘GELUKKIG NIEUWJAAR!’

Ik staar hem verstijfd van angst aan. WAAROM IK? Mijn vingers zijn gaan tintelen. Misschien omdat ik aan het sterven ben van schaamte, of misschien omdat ik straks spontaan in brand vlieg, want de vlammen slaan inmiddels uit mijn net nog zo koude gezicht.

Ik voel dat Millie en Sam snel bij me wegschuiven, zijwaarts, als twee krabben die opeens bedenken dat ze ergens anders moeten zijn. Zal ik onthouden.

‘Ik heb de tijd gehad om na te denken, tijdens de vakantie, en ik snap wel dat ik vorig semester de dingen misschien niet goed heb aangepakt. Ik had niet Josh’ kant moeten kiezen. Ik had mijn oude vrienden trouw moeten blijven. De mensen die ik al ken sinds de kleuterschool, die me door dik en dun hebben gesteund. Zoals jij.’ Hij schudt erbij met zijn vuist, alsof hij een soort hartstochtelijke toespraak houdt, met het onheilspellende doosje nog steeds in zijn andere klamme klauw geklemd.

WANNEER ZIJN WIJ OOIT VRIENDEN GEWEEST?

Als ik al ooit mijn mond tegen hem opendoe, dan is het om te zeggen dat hij me niet meer moet lastigvallen of om hem erop te wijzen dat ‘hoe meer je eraan zit, hoe groter ze worden’ GEEN wetenschappelijke conclusie is. En gesteund heb ik hem

al helemaal nooit. Niet door dik en zeker niet door dun. Ik voel me klem zitten achter dit tafeltje en kan niet meer aan deze gruwel ontsnappen.

‘Ik bied mijn excuses aan voor mijn daden in het vorige semester en ik zal er alles aan doen om het goed te maken. Ik hoop dat je me op een dag kunt vergeven, maar ondertussen heb ik deze vochtinbrengende crème voor je meegenomen. Mijn moeder zei: als je iets goed te maken hebt met een meisje, koop dan iets voor haar waarmee ze zichzelf kan... verwenen.’ Hij opent het doosje en schuift het met een valse grijns naar me toe.

Het duurt even voor het tot me doordringt waar ik naar kijk en als het zover is, ga ik door allerlei stadia van walging en schok.

Het is inderdaad vochtinbrengende crème... voor vaginale droogheid.

‘O, man,’ zegt Krish, en hij fluit terwijl de hele klas naar mijn ontzette gezicht staart. ‘Niet voor de snoet, wel voor de poes. Dat is kuttencrème!’

#Tim kijkt trots terwijl het lokaal in lachen uitbarst, en ik hoor Trudy achter me iets mompelen van dat dit alle aandacht is die ik ooit van een jongen zal krijgen. Ik weet dat ik Krish terecht moet wijzen dat het een vulva is en geen poes, maar ik zit te diep in mijn schaamtespiraal om nog een zin te kunnen vormen.

Kom op, Kat; wij feministen hebben wel voor hetere vuren gestaan!

Sam en Millie zijn zo diep weggezakt op hun stoel dat ze bijna onder de tafel liggen van het lachen. Ik staar hen alleen maar ongelovig aan.

‘Kom op, ga eens zitten, viezerik,’ zegt Krish, terwijl hij #Tim omdraait en bij ons wegduwt. Eindelijk, want het voel-

de alsof hij er al een jaar stond.

Het lokaal kletst eindelijk weer door als #Tim fluitend terugloopt naar zijn stoel met zijn tube glijmiddel.

Ik draai me om om Krish te bedanken, maar hij is afgeleid door iets bij de deur. Ik volg zijn blik en zie een ongelooflijk knap meisje het lokaal binnenkomen. Ik heb haar hier nog nooit gezien. Ze heeft lang, glanzend, donker haar, donkere ogen, en ze heeft een *fake tan*, maar dan subtiel, zoals de celebs dat op Insta hebben, niet het soort dat je zelf thuis opsmeert om er dan achter te komen dat je jezelf in een wandelende wortel hebt veranderd.

Ze draagt ons schooluniform, maar op de een of andere manier ziet ze eruit als een vrouw, in plaats van een kind van drie, zoals ik zodra ik mijn eigen uniform aantrek. Ik weet ook honderd procent zeker dat haar rok NIET de voorgeschreven lengte heeft.

Ze loopt het hele lokaal door en gaat aan een leeg tafeltje achterin zitten, terwijl iedereen stilvalt en naar haar kijkt.

Ze houdt haar hoofd gebogen, zet haar tas – een soort cool zwart tote-geval – op het tafeltje en haalt haar telefoon tevoorschijn. Ze probeert duidelijk te doen alsof ze niet in de gaten heeft dat iedereen haar aangaapt, al zal ze best doorhebben dat we allemaal griezelig door haar gefascineerd zijn. Wie is dit?

Ze kan de druk prima aan, wie ze ook is. Als er zo veel mensen naar mij zouden zitten staren, zou ik waarschijnlijk omvallen, zodat iedereen mijn onderbroek kon zien, en dan zou er per ongeluk een menstruatiegerelateerd object uit mijn tas vallen en door de klas vliegen.

‘Wie is dat?’ vraagt Sam.

‘Geen idee,’ zeg ik.

‘Wat een lekker wijf,’ zegt Krish, die naast ons komt staan om dichterbij het nieuwe meisje te zijn.

Wij draaien alle drie ons hoofd om en kijken hem aan, maar hij merkt het niet. Uiteindelijk wendt Millie haar blik af en haalt haar schouders op.

‘Inderdaad,’ zegt ze, terwijl Sam en ik het ook allebei toegeven door te knikken.

Uit mijn ooghoeken zie ik #Tim. Hij stopt zijn ranzige cadeau terug in het doosje terwijl hij naar het meisje kijkt. Hij is vast aan het overwegen of hij het aan haar cadeau zal doen.

‘Wie ze ook is, het lijkt me goed als we haar tegen dat daar beschermen,’ zeg ik met een blik op #Tim. Die staat op van zijn stoel en loopt haar kant op, met de vochtinbrengende crème-speciaal-voor-dames in zijn hand.

‘O god, nee.’ Sam slaat haar handen voor haar gezicht.

‘Goedemorgen! Ik hoop dat jullie allemaal een fijne vakantie hebben gehad.’ Gelukkig voor het nieuwe meisje komt mevrouw Mills, onze mentor, net op het nippertje het lokaal binnen.

Mevrouw Mills is mijn lievelingslerares. Ze geeft Engels en steunde me om mijn blog, Feminisme op Vrijdag, te gaan schrijven en de Feministische Liga op te richten.

De hele klas draait zich naar voren, Trudy, Amelie en Tiffany schieten het lokaal uit en #Tim gaat zo abrupt zitten dat hij zijn stoel mist en op de grond belandt. Nog steeds starend naar het nieuwe meisje. Nog steeds met zijn gestoorde cadeau in de hand.

‘Hopelijk hebben jullie allemaal een fijne kerst gehad. Zoals jullie hebben gezien, is er dit semester een nieuw gezicht,’ zegt mevrouw Mills, waarbij ze #Tim negeert. Ze loopt naar het tafeltje van het nieuwe meisje. ‘Dit is Sienna. Ze zit de rest van het jaar bij ons in de klas.’

Sienna ziet eruit alsof ze wil dat de grond haar opslokt en haar wangen worden rood, totdat juffrouw Mills wegloopt, en

ze haar hoofd weer buigt om naar haar tafeltje te staren.

Ik heb een beetje medelijden met haar. Het moet moeilijk zijn om halverwege het jaar naar een nieuwe school te moeten. Ook vreemd: wie gaat er nou naar een andere school, vlak voor je schoolonderzoeken? Waarom zou dat zijn?

Misschien nodig ik haar straks wel uit voor de Feministische Liga. Kijken of we ervoor kunnen zorgen dat ze zich welkom voelt... Of erachter kunnen komen hoe het zit.

9.15 uur

‘Hé, ik ben Kat,’ zeg ik. Ik loop naar Sienna’s tafeltje toe terwijl iedereen zijn spullen pakt om naar de volgende les te gaan.

‘O, hé,’ zegt ze, bijna zonder op te kijken.

‘Ik ben voorzitter van de Feministische Liga en we hebben vandaag onze eerste vergadering,’ zeg ik, en ik gebaar naar Sam en Millie die op me staan te wachten. ‘We wilden je alleen even uitnodigen. Het is om halfeen, in lokaal 404.’

‘O. Bedankt,’ zegt ze, maar ze kijkt nog steeds naar beneden.

‘Cool! Nou, dan zien we je daar, misschien?’ zeg ik, en ze knikt.

Ze is óf verlegen óf afstandelijk; welke van de twee het is, weet ik niet precies.

10.30 uur

De toiletten

Ze staan er nog, zijn nog steeds half ingestort, nog steeds stinkend naar pies.

‘Waarom zou ze zo vlak voor de examens naar een andere school zijn gegaan?’ vraagt Millie. Ze brengt een laagje gel

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Diary of a Confused Feminist: Must Do Better*

Verschenen bij Hodder Children's Books, a division of Hachette Children's Group

© 2022 Kate Weston

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anna Livestro

Omslagafbeelding en illustraties: Studio Jan de Boer

Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6631 0 (e-book 978 90 261 6632 7)

NUR 284, 285